

Een eeuwigheid

Boeksical

Geertje
Geerlings

Een Eeuwigheid

Boeksical

Geertje Geerlings

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: Augustus 2024
Geertje Geerlings

Uitgeverij Vogelvrij
Muziek en audio: Eric de Roode
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-834372-1-7
ISBN Paperback: 978-90-832401-8-3

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

De stemmen:

Sanne: Emma van Muiswinkel

Goodsoul: Jim van der Heyden

Sjorzo: Maarten Wansink

God: Erik Brey

Verteller: Haye van der Heyden

Wanneer de hand van een man de hand van een vrouw beroert, benaderen zij samen het hart van de eeuwigheid.

Kahlil Gibran, Libanees-Amerikaans schrijver
en kunstschilder

1883-1931

1.

In niet meer dan een slipje en een bh dwaalt Sanne door een ruimte. Verdwaasd kijkt ze rond. Het voelt alsof ze binnen is, maar er waait geen wind, er zijn geen muren en is er geen dak. Ondanks dat ze al een tijdje loopt, blijft ze op dezelfde plek. Om haar heen verandert er niets. De vloer of de bodem, waar ze haar stappen op zet, is zacht maar stevig. Ze kijkt naar beneden. Het is bijna alsof haar voeten de grond niet raken. Ze tilt een been omhoog, alsof ze gaat dansen, en zet het weer in het niets. Waar ze is of hoe ze daar terechtgekomen is, weet ze niet, toch zijn het geen angstige gedachten die ze heeft. Het is alsof ze alleen maar door haar heen waaien. Ze is ergens en ze is er alleen, maar het is goed.

Het was een doodgewone avond. Ik was naar balletles geweest en kwam doodmoe thuis. Mijn vader en mijn moeder hadden een beetje ruzie – over mij en mijn eetgedrag, geloof ik – dus ging ik meteen door naar mijn kamer. Ik ga vroeg slapen, dacht ik nog. Ik voelde me vreemd licht in mijn hoofd, terwijl mijn armen en benen juist loodzwaar leken. Op het moment dat ik de slaapkamerdeur achter me dichttrok werd het me even zwart voor de ogen. Ik duizelde. Ik kreeg het gevoel dat ik werd opgetild en duizenden kilometers door de lucht vloog. Eerst leek alles heel klein en daarna heel groot en de kamer werd opeens heel licht, alsof de zon er fel scheen. Automatisch kledde ik me uit en ik ging

in bed liggen. Ik lag daar maar te denken aan allerlei dingen. Gewone dingen waren het, maar het waren drukke gedachten en ook heel veel tegelijk: wat vriendinnen en andere leerlingen tegen me gezegd hadden die dag. En ik dacht na over de balletles, die erg zwaar was geweest, en hoe tevreden ik erover was dat ik het toch had volgehouden. Ik weet niet of ik geslapen heb. Misschien wel, heel even. Opeens zat ik rechtop in bed en keek om me heen. Mijn kamer veranderde, het leek of alles een andere vorm kreeg. Voorwerpen werden glad en simpel, ik weet niet hoe ik het anders moet zeggen. De grote stoel bij het raam, waar ik vaak in zit te lezen, werd steeds witter en gladder tot er alleen nog maar een lichtgevende kubus over was. Mijn bed smolt onder me tot een wolk, waar ik op kon liggen. En de muren van mijn kamer losten op, alsof ze van mist waren. Het was net of alles aan het verdwijnen was, behalve ik. De geluiden van de vogels buiten en van het huis – de kraakjes in de verwarming en het vage suizen van water in de leidingen – vervormden tot één zachte trage toon die steeds dunner en hoger werd, tot ik hem niet meer hoorde. Toen ben ik weer opgestaan. Mijn kamer was er niet meer en ik kon mijn jurk nergens vinden. Ik stond hier opeens, alleen, op dit grote plein dat geen plein is, maar op een hal lijkt, maar ook geen hal is. Het is buiten en binnen tegelijk. Waarom ben ik niet bang? Ik ben altijd bang, maar nu niet. En toch, hier wil ik niet zijn. Ik wil terug naar waar ik was, naar waar ik woon, naar waar ik leef.

De vreemde nacht

Scan de QR-code
of klik hier

(Sanne)

Het was een stille nacht
Toen het opeens gebeurde
Toen alles om me heen
Vervormde en verkleurde
En ik in het niets verdween

Het was een stil gebeuren
In een palet van grijze kleuren
Met de streling van het maanlicht
Op mijn handen, mijn gezicht

Het was een stille nacht
Toen alles opeens verstilde
Toen zachte handen me uit het niets
Van de aarde tilden
Boven alles uit
Weg van vertrouwde beelden

Weg van bekend geluid

Het was een vreemde kracht
Die me beroerde
Een sfeer, een geest
Die me meenam, me ontvoerde
Waardoor ik zo de lucht in zweefde
Weg van de plek waar ik woonde, leefde
Weg van wie ik altijd was geweest

De maan verbleekt
De maan verdwijnt
De nacht loopt al op zijn eind
De dag breekt straks weer aan
Een onbekende macht houdt me stevig vast
En laat me niet meer gaan

2.

Het is 2083. In het noordelijke kwadrant van het nieuwe Europa staat de moderne gebruiksvilla van Sjorzo en Peytra. Ze zijn thuis en liggen in hun nieuwe ontspanstoelen, die in een half uur al hun spieren losmaken en tegelijkertijd een proces van slaapdetox op gang brengen. Wat ze toch al niet uitvinden tegenwoordig.

‘Heb je de keuken aangezet?’ vraagt Peytra.

‘Wat zeg je?’ Sjorzo knippert met zijn ogen de beelden van het laatste nieuws weg.

‘Of je de keuken hebt aangezet,’ herhaalt ze.

‘Al een kwartier geleden.’

‘Fijn. Dan kunnen we zo eten. Ik heb honger.’

Sjorzo komt overeind. ‘Ze gaan de Pyreneeën nu toch egaliseren. Niet alles, maar wel een heel stuk.’

‘Ik zag het ja. Zonde.’

‘Een paar mooie bergen blijven. Voor de liefhebbers. Op het nieuwe vlakke stuk komt stapellandbouw. Het is er een goeie plek voor. We eten trouwens Indiaas vanavond. Als je het goed vindt.’

‘Eergisteren ook al.’ Peytra zucht. ‘Niet *too spicy*, hoop ik.’

‘Medium. Hij is er zo dol op.’

‘Je verwent ’m te veel.’

‘Jij niet soms, met dat nieuwe wentelbed?’ Sjorzo lacht. Hij staat op van zijn nieuwe stoel en rekt zich uit. Ja verdomd zeg, het werkt. Hij

voelt gewoon dat er minder gif in zijn lijf zit. Hij is helemaal schoon. En dat in een half uurtje. Geweldig.

‘Zo’n jonge jongen moet goed slapen,’ stelt Peytra, terwijl ze weer achteroverleunt. ‘Dan kan hij zich overdag beter concentreren.’ Ze sluit haar ogen nog even. ‘Ons eigen bed is trouwens ook aan vernieuwing toe. Ik word soms wakker van iets onder me wat heel zachtjes broemt.’

‘Ik zal de slaapservice bellen.’ Sjorzo schiet in zijn huissloffen. ‘Ik maak me wel zorgen over hem, Peyt,’ zegt hij dan. ‘Hij is de laatste tijd zo afstandelijk.’

‘We zullen het er zo wel met hem over hebben.’ Peytra opent haar ogen en knippert. ‘Hij komt over dertien seconden thuis.’

Haar man knikt en ploft ook nog maar even neer. Wachten dan maar. Dertien lege seconden zijn het. Is ook weleens lekker. Tijd zonder iets kan heel aangenaam zijn.

‘Hallo ouders.’ Goodsoul stapt de leefruimte van de villa binnen.

‘Hallo jongen.’ Sjorzo knikt zijn zoon toe. ‘Prettige vlucht gehad?’

‘Zoals altijd. Niet vervelend en niet opwindend.’

‘Goed zo.’ Hij glimlacht naar zijn zoon.

‘Hallo mam.’

‘Hallo jongen.’

‘Hoe zijn die stoelen?’

‘Geweldig. Ze ontgiften echt. Dat voel je gewoon.’

‘Hoe is het eigenlijk met je, zoon?’ vraagt

Sjorzo. 'Je bent wat afstandelijk de laatste tijd, hebben we het gevoel. Je moeder en ik.' 'Waarom stel je die vraag zo vijandig, pap?' Goodsoul kijkt zijn vader rustig aan. 'Heb ik je daar aanleiding toe gegeven?'

'Nee, het spijt me.' Het is beter om zijn zoon nu niet lastig te vallen met hun zorgen, bedenkt hij. Het moment is niet zorgvuldig gekozen.

'Ik heb iets nieuws. En het is nogal belangrijk,' zegt Goodsoul dan.

Sjorzo en Peytra keren zich naar hem toe, met een bezorgde blik in hun ogen. Ze voelen allebei dat er iets is. Ze kennen hun kind en zijn zich bewust van het feit dat hij opgroeit in een verwarrende tijd. De jeugd doet rare dingen tegenwoordig en er is van alles aan de hand.

'Ik ga er definitief tussen uit. We hebben op school een suicideclubje opgericht.'

Er valt een stilte. Dit is een belangrijk moment weten Sjorzo en Peytra. *Handle with care.*

'Ga jij nou ook aan die onzin meedoen?' vraagt zij, toch met een bittere toon in haar stem.

'Ik heb me al op protesten voorbereid.'

'Er is geen weg terug, jongen.' Sjorzo probeert zijn emoties niet door te laten klinken. Die helpen hem nu niet. 'Ik bedoel, als je 150 bent, oké, maar voor jonge mensen vind ik het echt idioot.'

'Ik meen het. Het is geen gril van me.'

Peytra staat op van haar stoel, bruusk en onhandig. Ze doet een paar passen, alsof ze weg wil lopen, maar draait zich dan toch naar haar zoon toe. 'Het afschuwelijke is dat wij nu het gevoel krijgen dat we als ouders tekortgeschoten

zijn. Dat is toch logisch? Dat begrijp je toch wel?’

‘Dat zijn jullie niet. Echt niet.’

‘Ik weet het, maar toch voel ik het zo,’ dramt Peytra door.

‘Ik ben het wel met je moeder eens,’ zegt Sjorzo voorzichtig. ‘Ik bedoel, ik begrijp haar gevoel. Ik weet wel dat je voor jezelf leeft, maar het zou voor ons heel pijnlijk zijn.’

‘Dat is chantage, pap.’

‘Zo is het niet bedoeld.’

‘Het speelt erg op het moment.’ Goodsoul klinkt vrolijk. ‘En de staat werkt mee. We krijgen subsidie.’

Peytra schudt haar hoofd. ‘Wat is dit voor wereld? Waar zijn we mee bezig met z’n allen?’

‘Rustig,’ zegt Sjorzo. ‘Laten we dit gesprek niet uit de hand laten lopen. Wanneer zou dat dan eventueel moeten gaan gebeuren, jongen?’

‘Dat wordt niet bekendgemaakt. Zo werkt dat nou eenmaal.’

‘Verschrikkelijk.’ Peytra zucht. ‘Ik kan het allemaal niet meer volgen.’ ‘Het spijt me. Het is wat ik wil.’ Goodsoul legt een hand op haar schouder. ‘Ik vind het leven gewoon te lang. En te onzeker. Er is zoveel dat kan mislukken.’

‘Is dat het? Jongen toch.’

‘De sociale druk is gewoon te groot, mam. Elk moment van de dag kun je op de media gecancelled worden. We trekken het niet meer.’

‘Ik begrijp het wel, jongen.’ Sjorzo knikt. ‘Ik hoop je nog op andere gedachten te kunnen brengen. Maar ik begrijp het wel.’

Als sterven niet meer bestaat

Scan de QR-code
of klik hier

(Sjorzo)

Als sterven bijna niet meer bestaat
En alles maar eindeloos doorgaat
Dan dooft er een lust tot leven
Als de dood zo ongeveer is opgeheven
Zal er dus nooit een einde zijn
Aan de levenspijn
Aan de pijn die het leven geeft
Aan wie het leven leeft

Het verlangen dat dan ontstaat
Naar dat het niet meer verdergaat
Wordt dan een nieuw gegeven
Geen overlevingsdrang
Maar een nooduitgang
Naar het einde van het leven

Er moet iets zijn
Aan de andere kant van de heg

Er moet een einde zijn
Al is het heel ver weg

Goodsoul omhelst eerst zijn vader en dan zijn moeder. 'Jullie zijn goede ouders geweest,' zegt hij dan. 'De beste die ik me kan voorstellen. Dat is gewoon zo.'

Natuurlijk zijn ze het er niet mee eens. Ze hebben me gemaakt en opgevoed, met alle liefde en zorg die ze in zich hebben, en zij willen natuurlijk dat ik zo lang mogelijk leef. Maar voor wat? En met welk doel? Waar is het leven eigenlijk voor? Om het zo lang mogelijk te rekken? Vroeger, toen mensen nog jong doodgingen aan onverwachte ziektes, was de grote vraag: wie houdt het het langste vol? Wie wordt het oudst? Wie haalt als laatste de eindstreep? Die grote competitie hield de spanning erin en elke dag erbij was een overwinning. Er moest gevochten worden voor het dagelijks bestaan. Je moest een beroep hebben en werken om geld te verdienen, zodat er eten gekocht kon worden en het huis kon worden afbetaald. Met de transitie naar gratis energie is dat allemaal anders geworden. Door het basisinkomen en de algemene voorzieningen is werk nu een hobby en heeft het bestaan zijn praktische doel verloren. Een prachtig iets natuurlijk, maar het drukt me met de neus op de feiten: mijn leven is alleen maar wie ik ben in de ogen van anderen. Ik moet succes hebben met iets en stralen, maar ik ben daar bang voor. Als ik het al kan bereiken, het zal ook zo weer voorbij zijn, omdat iemand anders me voorbijstreeft. Succes

is het doel maar een last, roem en aanzien zijn de kern maar onruststokers en liefde en vriendschap zijn niet meer dan kortstondige illusies, hoe leuk soms ook. Dat weten we inmiddels.

De zintuigen zijn er dan natuurlijk nog wel. Je kunt iets zien, horen, ruiken, proeven en aanraken en dat kunnen momenten zijn van extase en ontroering, maar daar neemt de intensiteit snel van af, weet ik. Het leven is er tegenwoordig gewoon te lang voor. Nu ik nog jong ben en veel nieuw voor me is, geniet ik er nog wel van, maar ik weet dat het straks snel minder wordt. Ik zal gewend raken aan lekker eten en op een bepaald moment kijk ik niet meer op van een mooi meisje of van een bloem in de natuur. En dat wil ik vóór zijn. Ik zie het aan mijn ouders. Zij vegeteren en dat is het. Ze zijn er en daar is alles mee gezegd. Ik wil afscheid nemen nu ik nog van alles geniet. Dat heeft waarde en betekenis. En ik ben niet de enige. Veel van mijn vrienden en bekenden kiezen ervoor. Wij nemen het leven in eigen hand door er een einde aan te maken.

3.

Opeens ziet Sanne iemand staan, iets verderop. Eerst lijkt het een schim, doorzichtig als een geest, maar dan ziet ze dat het een jongen is, iets ouder dan zij. Ze wandelt naar hem toe. 'Hallo,' zegt ze.

'Hallo,' antwoordt hij verbaasd. 'Waar ben ik? En wie ben jij?' Hij laat zijn blikken langs haar lichaam glijden. 'Wat dapper dat je zo buiten durft te lopen.'

'Zijn we toch buiten dan? Dat vraag ik me al de hele tijd af.'

Hij kijkt om zich heen. 'Dat dacht ik,' zegt hij aarzelend. 'Is het niet zo?'

'Ik weet het niet.' Ze bekijkt hem nieuwsgierig. 'Woon jij hier in de buurt? Ik heb je nooit gezien. Je ziet er ook zo anders uit.'

'Jij ook,' glimlacht hij. 'En ik weet helemaal niet hoe ik hier kom. Opeens was ik er.'

'Ik ook.'

Ze staan een beetje onhandig bij elkaar, midden in een vreemde, onbekende wereld.

'Ik voel me zo vreemd,' zegt hij. 'Vrij en licht, maar ook vreemd. Alsof ik niet meer in mezelf zit.'

'Dat heb ik precies hetzelfde.' Sanne knikt. 'Precies zo. Gek hè'

'Het is zoals het is.' Weer laat hij zijn blik langs haar lichaam glijden. 'Zal ik je bevredigen?'

'Sorry?' Ze schiet in de lach.

‘Met mijn hand of met mijn mond. Wat jij het lekkerst vindt.’

‘Doe niet zo raar.’ Ze schudt afkeurend met haar hoofd. ‘Zoiets vraag je toch niet?!’

‘Nee? Sorry dan. Het komt omdat je bijna naakt bent. Zo kom ik op de gedachte. Waar zijn je broek en je shirt?’

‘Ik heb een jurk. Hij hangt over de stoel in mijn slaapkamer. Maar ik weet niet meer waar die is. Dat is het probleem.’ Weer speurt ze om zich heen, terwijl ze weet dat het geen zin heeft. Er is niets te zien.

‘Heb je het koud? Wil je mijn shirt aan?’ vraagt hij.

‘Nee, laat maar.’

‘En zijn dat echte borsten? Ze lijken echt.’ Hij kan zijn ogen niet van haar frêle lichaam afhouden.

‘Ja natuurlijk zijn ze echt. Je stelt echt vreemde vragen jij.’

‘Hoe heet je?’ vraagt hij.

‘Sanne.’

‘Sanne,’ herhaalt hij. ‘Grappig. Mooie ouderwetse naam. Hou ik van. Je hebt echt prachtig borsten, Sanne, en als ze inderdaad echt zijn, ben je een wereldwonder. En je bent ook nog eens perfect opgemaakt. Precies goed.’

‘Ik ben helemaal niet opgemaakt, ik heb alleen na de les mijn haar gekamd.’ Ze raakt geïrriteerd. Het zijn complimentjes allemaal, maar het komt toch opdringerig over. ‘En nou ophouden alsjeblieft.’

‘Met wat? Ik snap het niet. Ik vind je mooi en

dat zeg ik. Dat is toch niet erg?’ Hij wacht even op antwoord, maar ze zwijgt. ‘Je bent een heel bijzonder meisje,’ gaat hij dan verder.

‘En jij een vreemde jongen. Hoe heet jij?’

‘Goodsoul.’

‘Goodsoul? Heel apart. Volgens mij kom je uit het buitenland.’

‘Nee, maar ik ga er wel elke dag naartoe voor school.’

Sanne schiet weer in de lach. ‘Je zegt echt hele rare dingen. Ik ga nu maar weer eens terug naar mijn bed, denk ik.’

‘Oké. Doe maar. Dag Sanne. Zie ik je morgen weer hier?’

‘Ik weet het nog niet. Ik weet niet eens waar *hier* is. We zien het wel. Dag.’

Ze loopt van hem weg, maar het is net alsof dat niet lukt. Ze blijven bij elkaar in de buurt. Sanne fronst haar wenkbrauwen en speurt om zich heen. ‘Ik weet nog steeds niet waar ik heen moet,’ zegt ze peinzend.

‘Ik zie hier ook nergens huizen,’ zegt hij. ‘Niemand woont hier. Dat heb ik nooit gezien: zo’n groot plein waar niemand woont.’

Ze zwijgen en wachten allebei. Wat moeten ze doen? Ze weten het niet.

‘Trek dit nou maar aan.’ Zonder haar antwoord af te wachten knoopt hij zijn shirt open, trekt het van zijn schouders en hangt het om de hare. ‘Het is beter zo. Dan ben ik ook niet zo afgeleid.’ Hij grijnst.

‘Dank je wel.’ Ze kijkt hem een beetje verlegen aan. ‘Knijp me ‘s,’ zegt ze dan en ze strekt een

arm naar hem uit.

‘Waarom wil je dat?’

‘Om te kijken of ik droom. Knijp ‘s. Als het pijn doet, droom ik niet.’

‘Is dat zo?’

‘Knijp maar. Goed hard.’

Hij doet het.

‘Au.’

‘Sorry.’

‘Ik droom dus niet,’ constateert ze. ‘We dromen niet.’

‘Dan is er iets anders aan de hand.’ Hij staart in het niets. ‘Ik heb wel een idee. Misschien zijn we...’ Hij maakt zijn zin niet af.

‘Misschien zijn we wat?’ vraagt Sanne.

‘Misschien zijn we wel dood.’

‘Dood?’ Ze kijkt hem stomverbaasd aan.

Misschien heb ik jou

(Goodsoul en Sanne)

Hij:

We zijn ergens op een plek

Dat is waar we zijn

Het is een heel groot plein

Aan ruimte geen gebrek

En we lopen maar wat rond

Zij:

Waarheen? Waar gaan we heen?

Hij:

Daarheen?

Naar de plek waar jij net stond?

Zij:

Er is iets mis

Iets is niet goed

Ik weet niet wat het is

Ik ben bang

Hij:

Waar ben je bang voor?

Straks lopen we ergens heen

Gaan we ergens een gang door

En zijn we gewoon weer thuis

Zij:

Is dat zo?

Ik weet het niet

Ik ben wel blij dat jij er bent

Maar wie ben je toch?

Een vreemde jongen

Een vreemde man

Hij:

Ik ben ik en ik ben erbij

Zij:

Maar wie ben jij dan?

Hij:

Iemand net als jij

We zijn verdwaald

Maar vinden vast heel vlug

De goeie weg weer terug

Zij:

Waar zijn we?

Wat doen we hier?

Het is midden in de nacht

Of niet?

Zo vreemd dat je niks ziet
Terwijl er overal licht is
Alles open en ook weer dicht is
Ik snap het niet
Wat kan dit zijn?
Wat is dit grote plein?

Hij:
Wacht
Ik weet het
Misschien
Ik denk dat ik het weet
Hou je vast
Het klinkt idioot
Misschien zijn we dood
Zou dat het kunnen zijn?

Zij:
Dood?

Hij:
Ja, dood.

Zij:
Het zou kunnen
Een danseres
's Avonds na een zware les
Gaat uitgeput naar bed
Ontwaakt
Alleen en half naakt
Op een heel groot plein
Waar geen huizen, geen wegen
Geen mensen en geen dieren zijn

Hij:
Een zelfmoordplan
Een jonge man
Die uit het leven stapt
En zo ontsnapt
Aan het eindeloze zijn
Belandt op hetzelfde plein

Zij:
Alleen dit lege plein
Zou dit dan soms de hemel zijn?

Hij:
Ik denk van wel

Zij:
Of misschien is het de hel

Hij:
Dood, dat is dus dit
Je hebt alleen jezelf
Geen huis, geen bezit
Geen dag en geen nacht

Zij:
Ik heb alleen maar mezelf
En misschien heb ik jou

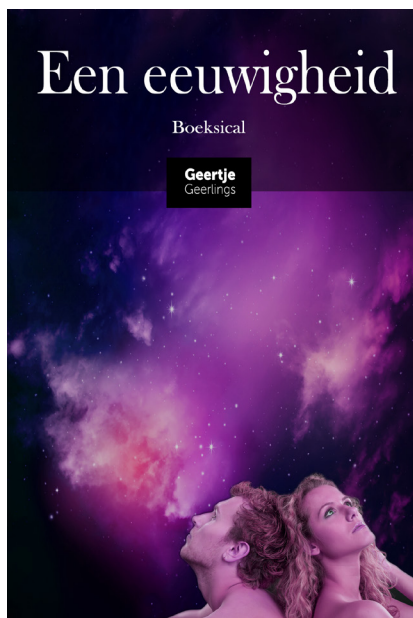
Hij:
Ik heb alleen maar mezelf
En misschien heb ik jou

Zij:

Ik heb jou en jij hebt mij
Hou me vast, blijf dichtbij

Hij:
Er is geen dag en geen nacht
Geen vuur maar ook geen kou
Ik heb alleen mezelf
En misschien heb ik jou
Misschien heb ik jou

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=een-eeuwigheid>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

